

Tunadalskyrkan 13 05 12

Söndagen före pingst

”I väntans tider”

Apg 1:1-14

Att vänta på något och samtalen under väntetiden kan föra med sig många olika saker. Ett kan vara att man är överens om att man inte är överens, men att man ändå i samförstånd kan gå vidare. En annan konsekvens kan vara att man tvingas tänka efter, vad är det som lett fram till detta, vilka olika bitar finns med i det sammanhang jag står i, bakåt och framåt, vilka känslor väcks, vilka möjligheter finns det? Och i väntan kan det födas fram något nytt, något oväntat.

I dagens predikotext möter vi lärjungarna i väntan.

Vi ska läsa Apostlagärningarna 1:1-14.

Lukas sammanfattar i de här verserna det som hänt efter Jesus uppståndelse. Han går inte in i detaljer, men noterar att Jesus kommit sina lärjungar till mötes många gånger och undervisat dem om Guds rike, och stärkt deras tro. Han noterar de löften Jesus gett åt dem, löften om hjälparen, om helig ande som skall ge en ny kraft och möjlighet att vittna om Jesus och allt de varit med om. Men han visar också hur de inte riktigt tagit till sig alltihop utan mitt i allt ifrågasätter om det Jesus talar om är en ny utgångspunkt för landet Israel, om han inte är den som ska driva bort romarna och skapa något nytt för invånarna i landet. Men även om inte Jesus bejakar deras resonemang, så förkastar han det inte heller. För han vet att en dag ska det ske, men ingen vet när det ska ske, men fram till dess har lärjungarna ett alldeles speciellt uppdrag: att gå ut i hela världen och göra alla folk till hans lärjungar och inbjuda till medborgarskap i hans rike. Och det riket är av ett annat slag, det har inga gränser, har ingen värdsilig härskare, men finns överallt där människor säger sitt ja till Jesus och hans löfte att vara med alla dagar intill tidens slut.

Det hade hänt något med lärjungaskaran genom alla möten de hade haft med Jesus. Från att ha varit i inlåsta av rädsla för judarna, och att de också skulle tas tillfånga precis som Jesus, till att börja se något nytt. I ett av mötena hade han förklarat allt som stod om honom i

Skrifterna och så hade han andats på dem och sagt: Ta emot Helig Ande! Han sände vidare till dem den kraft han själv hade haft, fast just då så hade det inte några konsekvenser, Men vi som har facit i hand vet att bara några veckor senare så fick de vara med om hur de kunde tala olika språk, hur människor lyssnade till det de sa, hur de på ett helt nytt sätt kunde förmedla tron på Jesus.

Men utifrån Lukas berättelse, så står de inför något nytt. Jesus ger dem löftet, han förmanar dem att dröja kvar i Jerusalem så att de kan få ta emot det han vill ge dem och sedan lyfts han bort ur deras åsyn. Nu är det slut på hans mänskliga tillvaro, han återvänder till den gudomliga tillvaron och tar sin plats på faderns högra sida. Vi kan inte förklara hur det går till, och det kanske inte är det viktigaste, utan att han har fullgjort det han kom till världen för att göra, nu har han utbildat sina efterträdare och de får ta över. Och han finns med på ett annat sätt. Tidigare var han begränsad till att möta människor en och en, nu genom den heliga ande, finns han närvarande hos många på ett annat, nytt sätt.

Och den här gången är förutsättningarna andra än vid påsken när han togs ifrån dem första gången. Då var det sådan dramatik och de förstod ingenting, men nu var det annorlunda. I Lukasevangeliet säger Lukas: *Han lyfte sina händer och välsignade dem. Medan han välsignade dem lämnade han dem och fördes upp till himmelen. De föll ner och hyllade honom och återvände sedan till Jerusalem under stor glädje.*

De återvände under stor glädje!

Vilken grund för att gå in i något nytt. Glädje istället för rädsla, frimodighet istället för försagdhet, Vilken resa de hade fått göra de senaste veckorna.

Och jag tror att det här är erfarenheter som många har fått göra, när man närmat sig Jesus, när man låtit honom tala, genom bibelordet, genom bön, genom gemenskapen med andra kristna. Något växer fram som inte kommer bara genom min egen tanke utan genom att han får påverka mig. Och det är inte något som bara händer en gång, utan som kan ske undan för undan genom livet, för det är ju lite av berg- och dalbana. Ibland fungerar det bra, ibland fungerar det

mindre bra, och vi får gång på gång komma till honom och återupptäcka glädjen och möjligheterna han har att ge oss.

För Jesus hade en uppgift för sina lärjungar då och oss som lärjungar i dag, och han ser till att ge de redskap vi behöver för att det ska vara möjligt. Och då handlar det inte så mycket om spadar och krattor eller datorer och internet, utan grunden är en helt annan. Det är vi själva som är viktiga, och inte minst vår relation till Jesus. Sen kan det andra vara en hjälp, men vårt eget engagemang och villighet att stå till hans förfogande är grunden. I sitt s k avskedstal sa Jesus: *Ni har inte utvalt mig, utan jag har utvalt er och bestämt er att gå ut i världen och bära frukt, frukt som består.* Och hur växer frukten fram? Jo, genom att vara en del av trädet, i det här sammanhanget av Jesus själv.

Jag har genom åren haft en del besök av försäljare, som berättat om hur de inte har någon tro idag men som när de kommit in i kyrkan påmints om sin barn- och ungdomstid, och berättat om söndagsskollärare och scoutledare. De har inte kommit ihåg vad som sagts, men de minns det avtryck de som människor har gjort, och det har berättats om deras kärlek och omtanke och vad de fick förmedla.

Frukt som växer fram och betyder något.

Men låt oss återvända till texten i Apostlagärningarna. Jesus hade försvunnit ur lärjungarnas åsyn. De hade fått en hälsning genom två män i vita kläder, förmodligen två änglar som gett dem hälsningen att han skall komma tillbaka en dag på samma sätt som de sett honom lämna dem. Ett löfte som finns med genom hela Bibeln, och som vi fortfarande inte sett fullbordat. I profeten Sakarjas bok står om hur Herrens dag skall komma och då skall följande ske: *Den dagen skall han (alltså Jesus) stå med fötterna på Olivberget, som ligger invid Jerusalem, på östra sidan. Och Olivberget skall rämna mitt itu från öster till väster i en väldig dal; ena halvan av berget viker åt norr och andra halvan åt söder.*

Och det var just på Olivberget som himmelfärden skedde. Och det sägs att en av de stora nyhetskanalerna har folk på plats redo för direktsändning när han kommer.

Men för lärjungarna låg det långt bort i framtiden. Nu skulle de vänta på något de inte visste vad det var, bara att det skulle ske. *Ni ska få kraft när den helige ande kommer över er och ni skall vittna om mig i Jerusalem och i hela Judeen och Samarien och ändå till jordens yttersta gräns.*

Vad menade egentligen Jesus? De hade hans undervisning att falla tillbaka på, de hade fått hans ord att hjälparen skulle komma, hjälparen som skulle berätta om Jesus, som skulle visa världen vad synd, rättfärdighet och dom är, att de skulle kunna vittna om honom, men ingen aning om hur eller på vilket sätt.

Men de samlades till bön och samtal, till överläggningar. Och jag skulle tro att det var många gånger de påminde varandra om det Jesus sa den gången eller det han gjorde i det sammanhanget; om hur människorna reagerade, om hur de själva fått prova på och vad som hade fungerat eller inte fungerat, och kanske kom fram till vad som var viktigt att berätta, och föra vidare och där i övre salen lades grunden till det nya de var på väg in i, och som vi ska tala mer om nästa söndag på pingstdagen.

Och så bad de, *de höll ihop under ständig bön*, och det tror jag också är en hemlighet i väntans tider. Att tillsammans söka Guds vilja, att be för varandra, att låta honom forma och påverka enskilt och i gemenskapen. De hade fått ett löfte, de gjorde vad de kunde under tiden de väntade, och plötsligt hände det för att citera en känd reklamslogan, en stormvind började blåsa, eldstungor visade sig över dem och de började berätta om Guds väldiga gärningar på språk de inte kunde, och plötsligt var det nya igång, helt utan deras egen inverkan. Men genom att de stod till förfogande, genom att de sökte Guds vilja, kunde han använda dem och låta dem bli till styrgrupp för den första kristna församlingen. Idag vill han visa oss vad som är vår möjlighet mitt i det samhälle, mitt i de omständigheter vi lever i. Tillsammans kan vi hitta vägar, förstå hur vi ska nå ut med evangeliet.

Tolv (för de hade valt in en ny lärjunge istället för Judas) sinsemellan olika män, med olika temperament, med olika gåvor och kompetenser fick den utrustning de behövde, och idag ser vi resultatet, en rörelse som inte kan hejdas, där människor runt hela vår värld sagt ja till budskapet, och i sin tur för det vidare. Från Jerusalem, hemmaplan till jordens yttersta gränser.

Vi får vara med i denna rörelse, var och en med sin unika personlighet, kompetens och möjligheter. Det finns inga begränsningar, alla har vi något att bidra med, och tur är väl det att vi är olika, för då kompletterar vi varandra.

Och då kan vi uppleva det som står i sången vi ska sjunga nu: ”och allt som låg där fruset i dagar vintergrå, skall löst av himlaljuset mot blom och mognad går. Än sker Guds skaparunder, och allting nytt han gör! Amen.